

Kedves Testvérek!

Ahogy az evangélium végén elhangzik ez a gondolat, hogy „Velünk az Isten.”, éppen ez a mondat fölkeltheti bennünk a kíváncsiságot, vagy az érdeklődést, a kérdést, hogy ez a történet akkor kinek szól, főképpen kiknek szólt? Azért teszem föl ezt a kérdést így, mert amikor elhangzik ez a mondat, „Velünk az Isten.”, egy pillanat alatt gondolhatnánk azt: „Akkor ennek a történetnek van egy olyan gyönyörűsége, szépsége, hogy: „Hát, akkor szinte olyan, mint egy mese, szinte olyan, mint egy csodás történet.” Az advent alatt megpróbálunk az éberségünkben lenni, hogyha érett hitünk alapján, a felnőtt spiritualitás megközelítésével igyekszünk megsejteni valamit ennek a történetnek a mondandójából.

Ha egy gyerekeknek szóló történet lenne, egyszerűen csak egy szép, kedves, vagy lelkesítő történet, akkor valószínű ahhoz a megoldáshoz jutna el. Egy kisfiú nehézségek között van, és hirtelen történik valami csodás esemény, és abból a nehézségből valami jó születik. Vagy van egy kislány, aki nagyon szorult helyzetben van, valami nehézség és gond van vele, valami akadály, és egyszer csak Isten közbelép, valami csodás megoldás történik vele.

Ebben a történetben azt halljuk, hogy itt van ez az ifjú hölgy, és azzal, hogy megjelenik Gábiel angyal, és elmondja, hogy „Meg fogod szülni az Isten Fiát.” Utána mi már tudjuk, hogy a történet hogyan megy tovább, egészen a kereszthalálig és persze a föltámadásig. Éppenséggel olyan értelemben fordítva, hogy élhetné azt a természetes, hétköznapi életét, ami persze csodás eseményekkel van tele. Ellentmond annak a gyermeki megközelítésünknek, hogy van a baj, a nehézség, és akkor jön Isten, és egyszer csak segít rajtunk.

Szó sincs róla, hogy ez a történet ne éppen a reménységről szólna, de hogyan? Hogy amikor olyan gyermeki, vagy naiv megközelítésben vagyunk, akkor azt éljük meg, nem egyszer, amikor a nehézség jön: „Jaj, Istenem, hol vagy? Istenem, miért hagytál el? Úgy szeretnék beléd kapaszkodni, de nem érlek el.” Aztán ahogy kezd bennünk érni a hit, egyszer csak váltunk, és azt mondjuk: „Hát, nem is ez a legfontosabb megközelítés, hogy Te most hol vagy, hanem én hol vagyok, én mit csinálok.” Akkor mit mond az ember, már egy érettebb hittel? Azt mondja: „Én ezt Istenért megteszem.” Nem azt várom már, hogy Isten tegyen meg értem valamit, persze, ezért imádkozhatom, hanem arra készülök, hogy én tudjak Istenért tenni.

De ez a történet még egy lépést tesz. Ez a lépés pedig az, ahogyan az üdvözlés szól: „Az Isten veled van.” És a következő lépés az, amikor az ember igyekszik abban a realitásban élni, és megragadni ennek a valóságát, hogy Istennel együtt. Hogy nem Isten értem, nem én Istenért, hanem Istennel együtt.

Eszembe jutott egy élményem. Egy ünnepre készültünk, és volt ott egy munkatársam. Ez a munkatársam ilyenkor nagyon sok munkát kellett, hogy elvégezzen. Leültem vele, beszélgettünk egy órát. Aztán lement ez az ünnep, és ez a munkatársam odajött hozzám, és azt mondja: „Annyira köszönöm neked ezt az ünnepet. Mégpedig azért, mert azt éltem át, hogy ezt együtt csináltuk.” Általában én beszéltem, meg általában a papi dolgokat én csináltam – most ne értsétek félre, nyilván én csináltam – ő meg csinálta a maga részét. De miközben én csináltam a magam részét, és ő csinálta a maga részét, közben semmi akadály nem volt annak, hogy azt úgy éljük meg, hogy együtt csináljuk. Ebben a történetben, nem egyszerűen csak úgy azt látjuk, hogy a nehézségből jóra fordulnak a dolgok, hanem hogy Mária és Isten együtt csinálnak valamit.

Vannak a kultúrtörténetben, amelyek amolyan férfi- vagy női beavatástörténetek. Azt mondja ez a szakértő, aki ezeket a történeteket elemezte, hogy kétségtávol, valahogy a férfi- és a női beavatás nem ugyanarra a logikára jár ezekben a történetekben. A férfi beavatás, és annak a következménye inkább valami olyasmi, hogy a férfi egyszer csak nagyon világosan

meglátja, mi a dolga. A nehézsége az, hogy végig tudja-e csinálni. Az eredeti férfi történetek szinte mindig erről szólnak, hogy megvan a cél, megvan a küldetés – bírom-e végig?

Azt mondja ez a szakértő, a női történetek valahogy más logikára épülnek. Mégpedig arra, hogy a nő, ha már fogja tudni, mi a dolga, azt ő végig csinálja, abban nem lesz hiba. A beavatás nehézsége és lényege az, amíg rájövünk, hogy mi a dolgunk, hogy tényleg, mit is kell csinálnom. Mert ha már tudom, azt én végig fogom csinálni. Egy nagyon eredeti, nagyon izgalmas, elgondolkoztató megközelítés. Azért hoztam ide, mert eszembe jutott Máriának az életútja, hogy honnan hova zajlik majd az események sora, hogy ott, a keresztt alatt Mária ott van, de a tanítványok a férfiak nagyrésze nincsen. Ki az, aki ott van? Mária: hogy ő ott van, mert tudja, mi a dolga, akkor már végig fogja csinálni.

Úgy mondják a szakértők, hogy van a kívülről hitelesített élet, és a belülről hitelesített élet. A kívülről hitelesített élet az, amit az ember visz, és nagyon sokan bólintanak, és azt mondják: „Ez nagyszerű.”, és tényleg lehet nagyszerű. Mi talán mindannyian, izgatottan, mint egy kisgyerek, ahogy várja a Karácsonyt és a Szentestét, hogy bennünk van az, hogy: De lehetséges-e az, hogy egy belülről hitelesített életet éljünk? A belülről hitelesített élet abban különbözik a kívülről hitelesített-től, hogy lehetséges, hogy amikor az alapvető döntéseket meghozzuk, amikor éppen valami fontos cselekvésben vagyunk; senki se bólogat. Lehet, hogy senki, még csak tudni se fog róla, és mégis, aki a belülről hitelesített élet alapján él, pontosan tudja, hogy „Ezt nekem így kellett csinálni.”

Azt mondja itt a szent író, hogy: „Elgondolkodott Mária azon, miféle köszöntés ez.” Úgy tetszik nekem, ahogyan Mária gondolkodik. Nem csak itt gondolkodik, aztán újabb történeteket olvasunk, és akkor még, megint, el-, és elgondolkozott ezen. Miért érdekes ez? Mária megsejti azt, hogy itt egy belülről hitelesített élet veszi kezdetét. Erről, ami most történt, ő ott és akkor talán azt is gondolhatja: „Egyáltalán erről lehet majd beszélni? Egyáltalán ez majd hírül adható lesz? Hát, ki fogja ezt majd érteni és hallani? Még én sem értem ezt igazán.”

Ebben a történetben, akármilyen furcsán is hangzik ez, nem Mária a rendkívüli, hanem Isten a rendkívüli. Megtörténik Mária kiválasztása, de nem az alapján történik, mert ő rendkívüli. Ebben a történetben Isten a rendkívüli, és Mária részesedik Isten rendkívüliségéből.

Olyan szépek ezek a szavak, hogy ihletést nyerni, és aztán alkotóan létrehozni valamit. Ezek a szavak mind a Szentlélekre, a Teremtő Istenre utalnak. Hogy az ember, aki megtermékenyül az Isten által, hogy ott egyszer csak létrejön valami gondolat, abból fakad valami cselekvés, és születik valami, valaki, aki több minálunk. Az ember óriási lehetősége, hogy kapcsolatban vagyunk valakivel, aki nálunk több, és mi ő, az ő világának, az ő életének, az ő csodájának a részeivé válunk. Amikor a nálunk több részeként éljük az életet, akkor nemde úgy van, ahogyan a művészek mondják: „Egyszer csak lett egy ötletem. Szinte magam előtt láttam, szinte tudtam, hogy már csak ki kell vésni, szinte már csak föl kell rajzolni, szinte már csak meg kell alkotni. A lelki szemeimmel magam előtt láttam.” Ez jutott eszembe, ahogyan azt mondja az angyal Máriának: „Mária! Gyermekeket szülsz, fiút fogansz, és úgy nevezed, hogy Jézus. Ő váltja meg a népet.”

Mária szinte látja az egészet, a gondolatot és a cselekvést, hogy szinte az egész megjelenik benne. Mert amikor ezt mondja az angyal, ez így lesz, az nem arról szól, hogy Mária ne lett volna szabad, hanem sokkal inkább a gondolatról, és a cselekvésről, hogy valakinek a lelkében, a szívében, a testében, és a világában egyszer csak megjelenik, hogy „Valahogy úgy, ahogyan azt Isten elgondolta.” Amen!